

Arrest

nr. 183 947 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A.VANHOECKE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 13 november 2015 België zijn binnengekomen, dienden op 17 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 november 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 30 november 2016 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 17/11/2015
Overdracht CGVS: 25/01/2016*

U werd gehoord op 27 juli 2016 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 9u tot 17u25 in het bijzijn van een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Anke Vanhoecke, was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Masjid Ali Guduud, in de provincie Middle Shabelle, Somalië en tot de clan Muse Dheriyo te behoren.

In het voorjaar van 2014 wilde Al Shabaab een kamp bouwen op de grond waar het huis van uw familie zich bevond. Uw vader weigerde dit en werd door Al Shabaab vermoord en in stukken gehakt. Toen uw moeder dit zag, belandde ze in coma, waaraan ze overleed. U verhuisde met uw broers en zussen naar een stuk grond naast het huis van uw oom, in Masjid Ali Guduud.

Halverwege het jaar 2014 leerde u aan de waterput, waar u werkzaam was als waterdrager, A. A. J. (O.V. nr. (...)- C.G. nr. (...)) kennen, die tot de meerderheidsclan Warsangeli < Hawiye behoorde, de machtigste clan van het dorp. U begon met haar een relatie. Na zes maanden, in januari 2015, ging u naar uw oom, met het verzoek dat hij aan haar familie om haar hand zou gaan vragen, hoewel u er zeker van was dat ze dit zouden weigeren. Jullie gingen met twee naar haar familie, waar jullie door een groep van haar mannelijke familieleden mishandeld werden.

U besloot dan op eigen houtje met uw vrouw te trouwen, zonder toestemming van de familie. Jullie gingen samen naar een 'wadaad' (religieuze leider), waar jullie in het geheim met elkaar huwden. Daarna werd u door haar familie onder druk gezet. U werd beledigd, en ze zonden twee mannen naar u om met u te vechten. In februari 2015 besloot u dat jullie de stad moesten verlaten, en schreef een brief aan uw vrouw om samen te vertrekken om 12u 's middags. Nadat u een hele nacht met haar had gelopen, werden jullie bij het dorp Mubarak opgepakt door familieleden van uw vrouw en leden van Al Shabaab, die de achtervolging hadden ingezet met een pick-up truck. Jullie werden geslagen en teruggebracht naar het dorp, waar u drie dagen aan een boom werd vastgebonden. Uw vrouw werd thuis opgesloten. Haar familie wou haar dwingen om met een andere man te trouwen. Ze werd vastgehouden tot ze daarmee akkoord ging.

U werd overgeplaatst naar de gevangenis van Al Shabaab in Masjid Ali Guduud. U werd er veroordeeld tot tien jaar gevangenschap. Na die tien jaar zou u geëxecuteerd worden. Tijdens uw gevangenschap werd u geslagen, onder meer door de man waarmee uw vrouw zou moeten trouwen, en gedwongen om eten te koken. Na vijf maanden gevangenschap kon u ontsnappen, op 17 juli 2015 op de dag van Eid, omdat uw bewaker in slaap was gevallen en de deur van uw cel niet op slot was. U vluchtte naar het huis van uw oom, waar u zich in vrouwenkledij tooide om niet herkend te worden.

U vroeg aan uw oom om een auto te regelen om te kunnen vluchten. Uw oom belde A., uw vrouw, om te zeggen dat hij een auto zou regelen. Uw vrouw was intussen vrijgelaten. Samen met uw oom namen jullie de auto naar Mogadishu. Een smokkelaar bracht jullie een dag later, op 18 juli 2015 twee paspoorten. Op diezelfde dag nog vlogen jullie met het vliegtuig naar Hargeisa, Somaliland, waar jullie onderdak zochten bij een andere oom langs vaderszijde.

De echtgenoot van een nicht van uw vrouw werkte voor de migratiediensten van Somaliland. Die nicht werd gecontacteerd door de familie van uw vrouw, en verklikte tegen hen dat jullie zich in Hargeisa bevonden. Haar man regelde een deportatiebevel, waardoor jullie door de autoriteiten van Somaliland naar Somalië zouden worden teruggestuurd. De familie van uw vrouw kwam op 1 november 2015 naar uw huis, samen met twee politiemannen. U ontsnapte door het raam, belde uw vrouw, waarna jullie samen met de auto naar Ethiopië vluchtten.

Op 11 november 2015 namen jullie een vliegtuig van Ethiopian Airlines in Addis Abeba naar Qatar. Op 12 november 2015 namen jullie een vliegtuig van Qatar naar een onbekend Europees land. Vanuit dit land nam u op 13 november 2015 de trein. Op dezelfde dag kwam u aan in België, waar u op 17 november 2015 asiel aanvraagde.

U diende een medisch attest in dat de littekens op uw lichaam beschrijft, een medisch attest dat getuigt dat uw vrouw besneden is, en documenten waaruit blijkt dat uw vrouw tijdens verblijf in België een tweeling verloor tijdens de zwangerschap.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige

feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS 27 juli 2016, 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw recente herkomst uit het dorp Masjid Ali Guduud (district Cadale, provincie Midden-Shabelle). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Omwille van de volgende redenen kan het CGVS uw recente herkomst uit Masjid Ali Guduud niet aannemen.

U verklaart dat u van februari 2015 tot juli 2015 zat opgesloten in de gevangenis van Al Shabaab in het dorp Masjid Ali Guduud, in de oostelijke buurt van het dorp (CGVS, p. 13-15). Uit verschillende bronnen blijkt echter dat Masjid Ali Guduud op 10 maart 2015 werd veroverd door Somalische troepen, gesteund door soldaten van de Afrikaanse Unie (zie informatie in het administratieve dossier). U hebt hier geen enkele weet van. U haalt een gevecht aan op 3 oktober 2014, dat is het enige conflict waar u weet van hebt (CGVS, p. 17). Op die dag zou er een vuurgevecht hebben plaatsgevonden tussen soldaten van de overheid en Al Shabaab, waarna de overheid zich zou hebben teruggetrokken. U verklaart dat er voor de rest in Masjid Ali Guduud nooit gevochten is, en dat dat de enige keer is dat de overheid het dorp heeft aangevallen tijdens de periode dat u er leefde (CGVS, p. 18). Wanneer u met de landeninformatie geconfronteerd wordt, blijft u volhouden dat u daar niet mee akkoord bent, omdat u in maart 2015 zelf in het dorp was (CGVS, p.18). Wanneer er nogmaals wordt benadrukt dat het belangrijk is dat u de waarheid zegt over uw recente verblijf, en één van de artikels uit de landeninformatie u letterlijk wordt voorgelezen, verklaart u dat u niets wil veranderen aan de context van het verhaal dat u verteld hebt (CGVS, p. 19). Ook uw echtgenote, A. A. J., wiens familieleden nota bene bij Al Shabaab actief zouden zijn, heeft geen enkele weet van het feit dat Al Shabaab in maart 2015 uit Masjid Ali Guduud verdreven is (Gehoorverslag CGVS 'A. J., A., 27 juli 2016, p. 18-19).

De geloofwaardigheid van uw herkomst uit Masjid Ali Guduud komt hierdoor op de helling te staan. Het is niet geloofwaardig dat u en uw echtgenote in Masjid Ali Guduud verbleven tijdens maart 2015, zonder te weten dat het dorp in die periode werd overgenomen door troepen van de Somalische overheid. Het is eveneens niet aannemelijk dat uw vrouw van deze gebeurtenis geen weet heeft van de verovering van het dorp door de overheid, te meer gezien haar eigen familie, waaronder haar moeder en diens nieuwe echtgenoot, actieve leden waren van Al Shabaab (CGVS 'Asma', p. 12-16). Volgens de landeninformatie 'vluchtten de strijders van Al Shabaab zonder veel weerstand te bieden' weg uit het dorp (zie informatie in het administratieve dossier). Doordat geen van jullie beiden weet heeft van deze cruciale recente gebeurtenis die plaatsvond in Masjid Ali Guduud, kan het CGVS uw recente herkomst uit dit dorp niet aannemen.

Nadat het gehoor een tijdje wordt onderbroken om het gehoor van uw echtgenote verder te zetten, en u terug in het gehoorlokaal komt om uw gehoor af te sluiten, verklaart u opeens dat u zich vergist hebt. U beweert dat het incident waarover u eerder verteld had, dat op 14 oktober 2014 had plaatsgevonden, in 2015 moet hebben plaatsgevonden, meer bepaald op 11 maart 2015 (CGVS, p. 20). U voegt daaraan toe dat Al Shabaab toen niet verjaagd werd, en dat u toen in detentie verbleef. Dit komt bijzonder ondoorleefd over: eerst weet u totaal niet van een gebeurtenis die heeft plaatsgevonden in uw dorp in maart 2015, maar nadat u een pauze kreeg waarin u tijd genoeg had om alles op te zoeken, weet u opeens wel dat er dan iets heeft plaatsgevonden en plakt u er zelfs een precieze (maar verkeerde) datum op. Het is eveneens totaal ongeloofwaardig dat u een gebeurtenis eerst situeert in een periode dat u nog gewoon vrij in Masjid Ali Guduud leeft, maar na confrontatie met landeninformatie opeens

verklaart dat diezelfde gebeurtenis plaatsvond toen u zelf in de gevangenis zat. Ook uw kennis over de gebeurtenis van oktober 2014 komt dus ingestudeerd en ondoorleefd over. De vaststelling dat u uw verklaringen aanpast naargelang de interviewer van het CGVS u confronteert met landeninformatie ondermijnt in ernstige mate geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Masjid Ali Guduud.

Bovendien wordt ook de geloofwaardigheid van uw relaas door deze onwetendheid zwaar ondergraven. Logischerwijze kunnen de problemen die u beschrijft niet hebben plaatsgevonden als u op het moment dat u ze situeert niet in Masjid Ali Guduud verbleef. Het is niet mogelijk dat u tijdens die periode in een gevangenis van Al Shabaab verbleef zonder iets van een machtsovername door de overheid te merken. Het is ondenkbaar dat er nog een gevangenis van Al Shabaab actief zou zijn in Masjid Ali Guduud na een machtsovername door troepen van de Somalische overheid.

Het Commissariaat-generaal kan bovendien noch de bewering dat u tot een minderheidsclan behoort, noch de verklaring dat u een huwelijk minderheidsclan-meerderheidsclan bent aangegaan aannemen door het feit dat uw verklaringen daaromtrent onwaarschijnlijk en niet doorleefd zijn.

Wat uw clan betreft legt u tijdens het gehoor op het CGVS verschillende verklaringen af over de herkomst van de stamvader van uw clan, Muse Dheriyo. In de voormiddag verklaart u dat 'hij komt van Sheikh Isxaaq' (CGVS, p. 10). Wanneer het interview in de namiddag hernomen wordt, stelt u echter dat u zich vergist hebt en dat wilt rechtzetten: 'ik wou u zeggen, ze komen van een vader genaamd Sheikh Muse Mohamed Muse Dheriyo, hij is begraven op een plaats genaamd Meydh', en dat Isxaaq zeggen incorrect was (CGVS, p.13). Gezien het belang van de clan in de Somalische samenleving is het bijzonder ongeloofwaardig dat u zich zou vergissen over een uiterst elementair feit als de herkomst van uw eigen stamvader (zie informatie in het administratieve dossier). Bovendien komt het uitermate ondoorleefd over dat u, nadat u een lange middagpauze hebt gehad waarin u alle tijd had om zaken op te zoeken op het internet, daarover opeens volledig andere verklaringen aflegt en details bijvoegt (over de begraafplaats) die u voordien niet hebt vermeld.

Het Commissariaat-generaal tilt nog zwaarder aan het feit dat u geen enkele doorleefde informatie kan geven over de discriminatie die u naar eigen zeggen als lid van een minderheidsclan te beurt viel. De minderheidsclans in Somalië gaan gebukt onder een grenzeloze discriminatie die de meest extreme vormen kan aannemen. Wanneer u gevraagd wordt naar hoe het voor u persoonlijk was om tot een minderheidsclan te behoren, geeft u een paar algemeen geldende vormen van discriminatie, maar vertelt u geen enkele gebeurtenis die u persoonlijk overkomen is (CGVS, p.10-11). U vermeldt dat 'de leerkracht me veracht, hij zegt dat ik vuil ben, dat ik niet gelijk ben aan de andere Somali's' (CGVS, p.10). Dit lijkt een persoonlijke ervaring te zijn, maar wanneer u gevraagd wordt naar uw educatie, zegt u dat u zelf geen onderwijs hebt gehad (CGVS, p.11). Wanneer u vervolgens wordt herinnerd aan de uitspraak over de leerkracht, verklaart u dat u tijdens uw verklaringen over de discriminatie 'in het algemeen' hebt gesproken (CGVS, p.11-12). Bij de anekdote over de leerkracht hebt u het blijkbaar over 'iets wat u van uw siblings hebt gehoord' (CGVS, p.12). Gezien de genadeloze discriminatie en verwaarlozing die minderheidsgroepen in Somalië te beurt vallen, wat u zelf aanhaalt als één van de redenen om het land te verlaten, is het uiterst onderleefd dat u enkel in algemeenheden spreekt en over zaken die uw siblings zouden hebben meegemaakt, in plaats van concrete ervaringen te beschrijven die u zelf zou hebben meegemaakt. Omwille van deze reden, en omwille van het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de afkomst van uw clanvader, kan het Commissariaat-generaal niet aannemen dat u tot de minderheid Muse Dheriyo behoort.

Uit het feit dat het Commissariaat-generaal niet overtuigd is dat u werkelijk tot een minderheidsclan behoort, volgt logischerwijze dat het niet aannemelijk is de relatie tussen u en uw vrouw van gemengde aard is tussen minderheids- en meerderheidsclan. Deze visie wordt gesterkt door uw onaannemelijke verklaringen over het begin en de ontwikkeling van jullie relatie. Uw verklaringen hierover zijn uitermate vaag en zelfs tegenstrijdig (CGVS, p. 8-9). Er wordt u herhaaldelijk gevraagd om te vertellen over het begin van de relatie en daarbij concrete zaken te vertellen. U stelt dat u 'niet exact kan vertellen hoe het begon' (CGVS, p.8). Als u concreet gevraagd wordt hoe het contact zich ontwikkelde, raakt u niet verder dan vage verklaringen à la 'ze kwam regelmatig naar de waterput met een jerrycan. Tot onze relatie zich ontwikkelde' (CGVS, p.8). Er wordt u op gewezen dat uw verklaringen zeer vaag zijn, en u wordt gevraagd gedetailleerder en concreet te vertellen, verklaart u 'we praatten met elkaar, we zeiden: "kunnen we een relatie hebben?"[...] dan ontwikkelde de relatie zich stap voor stap' (CGVS, p.9). Dit zijn opnieuw zeer vage verklaringen. Wanneer u wordt gevraagd om concrete dingen te vertellen over hoe die relatie zich ontwikkelde, over de verschillende stappen, verklaart u: 'Je springt niet direct naar "ik wil een relatie met jou"', maar onmiddellijk daarna zegt u: 'ik begon altijd met haar te praten, ik kon voelen dat ze dicht bij mij was. Ik vroeg haar: "kunnen we een relatie hebben", ze zei ja. Dan is onze relatie begonnen' (CGVS, p.9). Dit is direct tegenstrijdig. De interviewer van het Commissariaat-generaal blijft peilen naar welke stappen er dan precies zaten tussen het elkaar leren kennen en het doelbewust beginnen van een relatie. Wanneer gevraagd wordt naar waarover jullie samen praatten, verklaart u dat jullie 'alleen over de liefde' praatten, 'hoe we onze liefde konden ontwikkelen' (CGVS, p. 9). Wanneer u

nogmaals wordt gewezen op het feit dat dit allemaal heel vaag is, tegenstrijdig is met wat u zelf verklaart en er nog een laatste keer wordt geprobeerd u te laten uitleggen hoe de relatie zich concreet ontwikkeld heeft, blijft u zeer vaag: 'we praatten en verbeterden onze relatie [...] eerst vroeg ik haar: "kunnen we een relatie beginnen", ze zei ja' (CGVS, p.9). Ondanks herhaaldelijk doorvragen kan u geen enkel concreet of doorleefd beeld geven van hoe de relatie tussen uw vrouw, die tot een meerderheidsclan zou behoren, en u, die tot een verachte minderheid zou behoren, is ontstaan en gegroeid.

De vaagheid van uw verklaringen zorgt ervoor dat uw relaas over de gemengde relatie minderheid-meerderheid totaal niet kan overtuigen. Zeker gezien het gigantische taboe dat er in Somalië op dergelijke relaties rust (zie informatie in het administratieve dossier). Een relatie tussen een man van een minderheidsclan en een vrouw van een meerderheidsclan is volgens de landeninformatie voor het koppel ronduit levensgevaarlijk, omdat ze represailles moeten vrezen van de familie van de vrouw. Doordat u stelt dat uw vrouw zomaar het initiatief nam, dat 'zij de controle had' en u 'gewoon voelde dat ze u wou', maar u op geen enkele manier kan uitleggen hoe die diepe band of liefdesrelatie dan wel ontstaan is, lijkt het alsof uw vrouw zich zomaar blind in een voor haar mogelijk fatale relatie stort, daarbij getuigend van een onverklaarbare roekeloosheid en drang naar zelfdestructie (CGVS, p. 8-9). Het is, gezien de landinformatie, geheel ongeloofwaardig dat een meisje van een meerderheidsclan haar leven op het spel zou zetten om een relatie te beginnen met een jongen van een lagere kaste, met als enige motivatie dat het liefde op het eerste gezicht was, zonder dit verder te kunnen toelichten.

Het Commissariaat-generaal hecht dus niet alleen geen waarheid aan uw recente herkomst uit Masjid Ali Guduud, maar kan daarnaast uw verklaringen over het gemengde huwelijk en de problemen die daaruit volgen niet aannemen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27 juli 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor ook uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Masjid Ali Guduud, Midden-Shabelle. U bleef echter stevast vasthouden aan uw verklaring dat u uw hele leven in Masjid Ali Guduud gewoond zou hebben (CGVS, 19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt,

dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 17/11/2015

Overdracht CGVS: 25/01/2016

U werd gehoord op 27 juli 2016 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11u tot 17u12 in het bijzijn van een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Anke Vanhoecke, was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Masjid Ali Guduud, in de provincie Middle Shabelle, Somalië en tot de clan Warsangeli < Hawiye te behoren.

Uw vader was werkzaam als soldaat voor de troepen van de overheid. Uw moeder, die ideologisch aanhanger was van Al Shabaab, was het daar niet mee eens, en wou uw vader dwingen om daarmee te stoppen. In 2012 werd uw vader vermoord. Uw moeder vertelde u nadien dat zij daarbij betrokken was.

Halverwege het jaar 2014 leerde u aan de waterput S. A. A. (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)) kennen, die daar werkzaam was als waterdrager en tot de clan Muse Dheriyo behoorde. Jullie besloten met elkaar te trouwen. Toen u dit tegen uw familie vertelde, waren zij daar tegen, omdat Said tot een minderheidsclan behoorde. Toen Said en zijn familie om uw hand kwamen vragen, werden zij door uw familie beledigd en geslagen. U werd onder druk gezet en mocht het huis niet meer verlaten.

U besloot dan op eigen houtje met Said te trouwen, zonder toestemming van de familie. Jullie gingen samen naar een 'wadaad' (religieuze leider), waar jullie in het geheim met elkaar huwden. U werd opgesloten in huis, en uw familie dreigde dat ze u in brand zouden steken. In februari 2015 sprak u met uw echtgenoot af aan de waterput om samen te vluchten uit de stad. Jullie verlieten de stad midden in de nacht. Jullie werden echter achtervolgd, en 's ochtends ingehaald, opgepakt en teruggebracht door uw familie. Uw echtgenoot werd opgesloten in de gevangenis van Al Shabaab in Masjid Ali Guduud. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar, gevolgd door de doodstraf.

U werd gevangen gezet in huis en vastgemaakt met een ketting. Uw familie wou u dwingen om te trouwen met een clanlid, A. F., die tevens een lid was van Al Shabaab. Tijdens de twee maanden dat u opgesloten zat, kwam A. F. regelmatig de kamer in. Hij verkrachtte en mishandelde u. Uw familie wou u op die manier van de ideologie van Al Shabaab overtuigen. In die periode werd u tot tweemaal toe herbesneden, nadat u door de verkrachtingen 'geopend' was.

U veinsde na twee maanden dat u akkoord was met de ideologie van Al Shabaab. U werd losgemaakt, maar door uw opgelopen verwondingen moest u wel bed houden. U werd bovendien nog in de gaten gehouden door uw familie, zodat u niet naar buiten kon.

Op 17 juli 2015 vertelde de oom van uw echtgenoot dat Said ontsnapt was uit de gevangenis. Hij zei dat Said op een bepaalde plaats op u wachtte om samen de stad te ontvluchten. U ging kijken of dat klopte, en jullie verlieten samen de stad, naar Mogadishu.

Een smokkelaar bracht jullie een dag later, op 18 juli 2015 twee paspoorten. Op diezelfde dag nog vlogen jullie met het vliegtuig naar Hargeisa, Somaliland, waar jullie onderdak zochten bij een andere oom van uw echtgenoot langs vaderszijde.

Drie maanden later kreeg u telefoon terwijl u naar de markt ging, dat u en uw echtgenoot gezocht werden om gearresteerd te worden. Uw familie probeerde u naar Zuid-Somalië te laten deporteren door de autoriteiten van Somaliland op basis van valse documenten wijs te maken dat jullie criminelen waren. Op 1 november verlieten jullie samen Somaliland, en reisden naar Addis Abeba.

Op 11 november 2015 namen jullie een vliegtuig van Ethiopian Airlines in Addis Abeba naar Qatar. Op 12 november 2015 namen jullie een vliegtuig van Qatar naar een onbekend Europees land. Vanuit dit land nam u op 13 november 2015 de trein. Op dezelfde dag kwam u aan in België, waar u op 17 november 2015 asiel aanvraagde.

U vreest dat u bij terugkeer naar Somalië opnieuw besneden zal worden omdat u tegen de wil van uw familie met Said getrouwd bent.

U diende een medisch attest in dat de littekens op uw lichaam beschrijft en documenten waaruit blijkt dat u tijdens verblijf in België een tweeling verloor tijdens de zwangerschap.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS 27 juli 2016, 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw recente herkomst uit het dorp Masjid Ali Guduud (district Cadale, provincie Midden-Shabelle). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Omwille van de volgende redenen kan het CGVS uw recente herkomst uit Masjid Ali Guduud niet aannemen.

U verklaart dat u van februari 2015 tot april 2015 door uw familieleden die Al Shabaableden waren. U verklaart dat uw echtgenoot Said van februari 2015 tot juli 2015 gevangen zat in de gevangenis van Al Shabaab in Masjid Ali Guduud (CGVS, p. 13). Uit verschillende bronnen blijkt echter dat Masjid Ali Guduud op 10 maart 2015 werd veroverd door Somalische troepen, gesteund door soldaten van de Afrikaanse Unie (zie informatie in het administratieve dossier). U hebt hier geen enkele weet van. Wanneer u wordt gevraagd naar conflicten tussen de overheid en Al Shabaab weet u enkel over een gevecht in 2014, waarbij 3 leden van Al Shabaab om het leven kwamen (CGVS, p. 18). Wanneer u met de landeninformatie geconfronteerd wordt, verklaart u dat u Al Shabaab nooit de stad zag verlaten in de periode dat u er verbleef, maar dat u gehoord had dat ze zich wel hadden teruggetrokken nadat u uit de stad vertrokken was (CGVS, p.18). U verklaart verder dat u het niet wist omdat u 'niet bij Al Shabaab was' en niet volgde wat ze deden. U was opgesloten in een kamer. U verklaarde dat u 'een vrouw was, en zich niet met politiek moeide' (CGVS, p. 18). Deze verklaringen volstaan zeker niet in het licht van het feit dat uw eigen moeder, haar familie en de man waarmee u volgens uw verklaringen gedwongen moest huwen, allemaal deel uitmaakten van Al Shabaab. De verovering van Masjid Ali Guduud zou dan wel degelijk een grote impact hebben gehad op uw onmiddellijke leefomgeving, waardoor het niet aannemelijk is dat u hier helemaal niets van af weet. Wanneer er nogmaals wordt benadrukt dat het

belangrijk is dat u de waarheid zegt over uw recente verblijf, verklaart u dat u de stad verliet in juli 2015 en dat u niet liegt (CGVS, p. 19).

Ook uw echtgenoot, S. A. A., heeft geen enkele weet van het feit dat Al Shabaab in maart 2015 uit Masjid Ali Guduud verdreven is (Gehoorverslag CGVS 'AHMED ABDULLAH, Said', 27 juli 2016, p. 18-19). Volgens uw verklaringen én volgens de zijne verbleef hij tijdens deze periode nochtans in de gevangenis van Al Shabaab in Masjid Ali Guduud (CGVS 'Said', p. 13-15). Ook bij hem zou de machtsovername door de overheid dus een directe impact hebben gehad op zijn onmiddellijke situatie en leefomstandigheden. Bijgevolg is het eveneens niet geloofwaardig dat Said geen enkele weet heeft van deze machtswissel als hij op dat moment in het dorp Masjid Ali Guduud verbleef.

De geloofwaardigheid van uw herkomst uit Masjid Ali Guduud komt hierdoor op de helling te staan. Het is niet geloofwaardig dat u en uw echtgenoot in Masjid Ali Guduud verbleven tijdens maart 2015, zonder te weten dat het dorp in die periode werd overgenomen door troepen van de Somalische overheid. Volgens de landeninformatie 'vluchtten de strijders van Al Shabaab zonder veel weerstand te bieden' weg uit het dorp (zie informatie in het administratieve dossier). Doordat geen van jullie beiden weet heeft van deze cruciale recente gebeurtenis die plaatsvond in Masjid Ali Guduud, kan het CGVS uw recente herkomst uit dit dorp niet aannemen. Voor de volledigheid kan hieraan worden toegevoegd dat volgens de landeninformatie Masjid Ali Guduud meer dan een jaar later opnieuw door Al Shabaab werd ingenomen, in juli 2016 (zie informatie in het administratieve dossier).

Er dient verder nog te worden opgemerkt dat uw echtgenoot zijn verklaringen bijstelt, nadat hij tijdens een onderbreking in zijn gehoor (op dat moment werd u gehoord) de tijd had om de landeninformatie op te zoeken. Wanneer S. opnieuw het gehoorlokaal binnenkomt, beweert hij dat het incident waarover u beiden eerder verteld had, dat op 14 oktober 2014 had plaatsgevonden, in 2015 moet hebben plaatsgevonden, meer bepaald op 11 maart 2015 (CGVS 'Said', p. 20). Hij voegt daaraan toe dat Al Shabaab toen niet verjaagd werd. Dit komt bijzonder ondoorleefd over: eerst weet hij totaal niet van een gebeurtenis die heeft plaatsgevonden in uw dorp in maart 2015, maar nadat hij een pauze kreeg waarin hij tijd genoeg had om alles op te zoeken, weet hij opeens wel dat er dan iets heeft plaatsgevonden en plakt u er zelfs een precieze (maar verkeerde) datum op. Het is eveneens totaal ongeloofwaardig dat zowel hij als u een gebeurtenis eerst situeren in een periode tijdens dewelke jullie nog gewoon vrij in Masjid Ali Guduud leefden, maar dat Said na confrontatie met landeninformatie opeens verklaart dat diezelfde gebeurtenis plaatsvond toen hij zelf in de gevangenis zat. Ook jullie kennis over de gebeurtenis van oktober 2014 komt dus ingestudeerd en ondoorleefd over. De vaststelling dat Said zijn verklaringen aanpast naargelang de interviewer van het CGVS hem confronteert met landeninformatie ondermijnt in ernstige mate geloofwaardigheid van jullie recente herkomst uit Masjid Ali Guduud.

Bovendien wordt ook de geloofwaardigheid van uw relaas door deze onwetendheid zwaar ondergraven. Logischerwijze kunnen de problemen die u beschrijft niet hebben plaatsgevonden als u op het moment dat u ze situeert niet in Masjid Ali Guduud verbleef. Het is niet mogelijk dat uw echtgenoot tijdens die periode in een gevangenis van Al Shabaab verbleef zonder iets van een machtsovername door de overheid te merken. Het is ondenkbaar dat er nog een gevangenis van Al Shabaab actief zou zijn in Masjid Ali Guduud na een machtsovername door troepen van de Somalische overheid.

Het Commissariaat-generaal kan daarenboven uw verklaringen over de problemen omwille van het aangaan van een relatie met een man van een minderheidsclan niet aannemen

Eerst en vooral kan het Commissariaat-generaal niet aannemen dat uw echtgenoot tot de minderheidsgroep Muse Dheriyo behoort, zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing ten aanzien van zijn asielaanvraag (zie informatie in het administratieve dossier). U kan bovendien zelf totaal geen concrete en doorleefde informatie geven over hoe u, als lid van een meerderheidsclan, een relatie zou zijn aangegaan met iemand van een minderheidsclan. Wanneer er wordt doorgevraagd naar het begin van jullie relatie, geeft u enkel zeer vage antwoorden. Zo stelt u: 'we kwamen dicht bij elkaar, steeds dicht bij elkaar. Dan hadden we contact, een relatie' (CGVS, p.7). Wanneer wordt gevraagd om meer te vertellen over wat u bedoelt met contact, verklaart u: 'wanneer twee mensen samen een verhaal hebben, zorgen ze dat ze contact houden, zodat ze een relatie kunnen blijven hebben' (CGVS, p.7). Wanneer nog concreter wordt gevraagd waarover jullie dan praatten, verklaart u: 'we praatten over waarover de andere mensen praatten. Over wat er gebeurde in de stad. We praatten zoals de andere mensen' (CGVS, p.7). Deze antwoorden zijn uiterst vaag en ontwijkend, en u kan geen enkele concrete informatie geven over hoe de diepe liefdesband waar u het zelf over heeft, ontstaan is (CGVS, p. 7-8).

Deze vaagheden maken het nog meer onwaarschijnlijk dat uw relatie met uw man er één zou zijn van meerderheid met minderheid, gezien het gigantische taboe dat er in Somalië op dergelijke relaties rust (zie informatie in het administratieve dossier). Een relatie tussen een man van een minderheidsclan en een vrouw van een meerderheidsclan is volgens de landeninformatie voor het koppel ronduit levensgevaarlijk, omdat ze represailles moeten vrezen van de familie van de vrouw. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat 'je kan de liefde niet kiezen, het is wie je liefhebt' (CGVS, p.7-8). Doordat u totaal niet kan uitleggen hoe die liefdesband ontstaan is, lijkt het alsof u zich zomaar blind in

een mogelijk fatale relatie stort, wat zou getuigen van een onverklaarbare roekeloosheid. Het is, gezien de landinformatie, geheel ongeloofwaardig dat een meisje van een meerderheidsclan haar leven op het spel zou zetten om een relatie te beginnen met een jongen van een lagere kaste, met als enige motivatie dat het liefde op het eerste gezicht was, zonder dit verder te kunnen toelichten.

Het Commissariaat-generaal hecht dus niet alleen geen waarheid aan uw recente herkomst uit Masjid Ali Guduud, maar kan daarnaast uw verklaringen over het gemengde huwelijk en de problemen die daaruit volgen niet aannemen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27 juli 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor ook uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Masjid Ali Guduud, Midden-Shabelle. U bleef echter stevast vasthouden aan uw verklaring dat u uw hele leven in Masjid Ali Guduud gewoond zou hebben (CGVS, 18-19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren aangaande de gegrondheid van het beroep aan als volgt:

"2.1. Eerste middel

A. Schending van artikel 1A Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 1A van de Conventie van Genève bepaalt het volgende:

"Elke persoon die uit gegronde vrees (1) voor vervolging (2) wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (3), zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit (4), en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (5) of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of uit hoofde van bedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Doordat het CGVS stelt dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend.

Terwijl verzoekers zich wel degelijk in de voorwaarden bevinden om als vluchteling te worden erkend.

Verzoekers hebben bij een terugkeer naar Somalië alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, voor hun vrijheid en zelfs voor hun leven om reden van:

- Hun gemengd huwelijk: hun huwelijk tussen personen van minderheidsclan en meerderheidsclan wat levensgevaarlijk is conform de landeninfo en*
- om reden van de algemene bedreiging van de Al Shabaab.*

Ten onrechte verwijt het CG verzoekers onderstaande zaken:

- dat zij de herkomst van verzoekers uit Masjid Ali Guduud niet kan aannemen: feit is dat het CG verkeerde jaartallen vermeld in haar beslissing: alle data dienen met 1 jaar voorop geschoven te worden: verzoekers verlieten Masjid Ali Guduud op 17.7.2014 en niet 2015. Said verbleef dan ook in de gevangenis in het jaar 2014. In het jaar 2015 (van juli 2014 tot november 2015) verbleven zij in Hargeisa. Het is dan ook normaal dat verzoekers geen weet hebben van de gevechten in maart 2015 in hun dorp. Mogelijks maakte de tolk terzake het jaartal een vertalingsfout. Verder zijn verzoekers ongeschoold zodat jaartallen voor hen niet gemakkelijk weer te geven zijn. De motivatie en gevolgtrekkingen door het CG zijn gezien het verkeerd jaartal dan ook compleet foutief.

- Dat het niet aannemelijk is dat Said tot een minderheidsclan behoort: het CG stelt voor alsof S. in de namiddag op eigen initiatief een vergissing inzake zijn clan wenste recht te zetten: de realiteit is niet zo: toen verzoeker verdere vragen inzake zijn clan werden gesteld heeft hij details gegeven. Verzoeker heeft zich niet vergist omtrent zijn clan maar wel precisering gegeven.

- Dat verzoeker geen doorleefde informatie zou kunnen geven omtrent de discriminatie: feit is dat de tolk de vraag telkens formuleerde als welke discriminatie ondergaan personen van minderheidsclans: verzoeker heeft hierop uitleg gegeven. Feit is wel dat verzoeker zelf volgende persoonlijke discriminatie kende: meerderheidsclanleden namen zijn geld zomaar af, vervolgen hem wegens huwelijk met vrouw van meerderheidsclan, werd geslaan, uitgescholden, heeft school moeten gedwongen verlaten aangezien men op 12 jarige leeftijd weigerde van hem in te schrijven omdat hij behoorde tot minderheidsclan. S. is dan ook ongeschoold.

- Dat de verklaringen over het begin van hun relatie vaag en tegenstrijdig zouden zijn: nochtans is er sprake van GEEN ENKELE tegenstrijdigheid in de verklaringen van S. en A. Het CG geeft ook niet aan welke deze tegenstrijdigheden dan wel zouden zijn. Feit is dat hun relatie zoals vele relaties beetje per beetje op gang is gekomen telkens A. water voor haar dieren kwam halen bij de waterput waar S. werkte. De verklaringen van verzoekers waren geenszins vaag. Zij kunnen uiteraard geen liefdesverhaal voorschotelen die niet strookt met de realiteit. Zij hebben de realiteit in detail weergegeven.

Verzoekers kenden beiden ernstige vervolging en mishandeling om reden van hun gemengd huwelijk tussen minderheids- en meerderheidsclan.

De landeninfo over Somalië bewijst dat dergelijk huwelijk levensgevaarlijk is en de overheid niets kan doen en niets doet aan vervolgingen bij gemengde huwelijken.

Zowel S. als A. vertelden op zeer doorleefde wijze de fysieke en mentale mishandelingen die zij te verduren kregen. Dit gedetailleerd feitenrelaas wordt op geen enkele wijze weergegeven in de beslissing van het CG

Verder wordt in de beslissing van het CG ook niets weergegeven over de risico's die A. loopt gezien haar familie lid is van de Al Shabaab en zij deze ideeën aan haar opdwingen.

De beperkte en verkeerde motivering door het CG is onaanvaardbaar.

Verzoekers hebben 'een gegronde toekomstige' vrees voor vervolging wegens:

- Het ras: S. is van een minderheidsclan: gemengd huwelijk met vrouw van meerderheidsclan*
- Het behoren tot een bepaalde sociale groep: vrouw zijn van meerderheidsclan – opdwingen ideeën Al Shabaab.*

De voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus zijn in casu ten zeerst vervuld:

a) GEGRONDE VREES

- Gegronde vrees: objectief element

Het CG twijfelt niet aan de nationaliteit van verzoekers uit Somalië.

Verzoekers hebben 'een gegronde toekomstige' vrees voor vervolging om onderstaande redenen, zoals bevestigd door alle internationale verslaggeving:

- het ras: S. is van een minderheidsclan: gemengd huwelijk met vrouw van meerderheidsclan*
- Het behoren tot een bepaalde sociale groep: vrouw zijn van meerderheidsclan – opdwingen ideeën Al Shabaab.*

- Gegronde vrees: subjectief element Ondanks het CG erkent dat verzoekers afkomstig zijn uit Somalië, hield zij geen enkele rekening met bovenstaande feiten die ontegensprekelijk vaststaan.

Ook dient vastgesteld dat het CG het persoonlijk gedetailleerd feitenrelaas over de ernstige mishandeling en verkrachting van A., totaal niet weergeeft in haar beslissing. Deze ernstige feiten zijn nochtans het gevolg van het gemengd huwelijk en het feit dat haar familie de ideologie van Al Shabaab aan haar wenst op te dringen (gedwongen huwelijk met lid van Al Shabaab) en worden blijkbaar niet ter harte genomen door het CG. Dit is onbegrijpelijk!

Bij de beoordeling van het profiel van verzoekers ging het CG heel kort door de bocht.

Het CG vermeldde vele concrete details, zoals meegedeeld door verzoekers, niet in haar beslissing.

Er is duidelijk geen sprake van een individuele, objectieve en onpartijdige beoordeling door het CG.

Nochtans rekening houdend met de individuele status en de persoonlijke situatie van verzoekers, met inbegrip van hun verleden, geslacht en leeftijd, kan men enkel oordelen dat de daden waaraan verzoekers werden blootgesteld en waaraan zij dreigen te worden blootgesteld, in elk geval dienen te worden beschouwd als een vervolging en ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van verzoekers.

Het persoonlijk verleden van verzoekers, toont aan dat de essentiële redenen voor hun asielaanvraag vrees is.

- Objectieve redenen om te vrezen

Rekening houdend met het profiel van verzoekers en met de objectieve context van de situatie in Somalië, zijn er terecht objectieve redenen om te vrezen.

Een objectieve vrees is ontegensprekelijk aanwezig in casu. Een belangenafweging deed het CG helemaal niet. Nochtans lopen verzoekers gevaar bij een terugkeer.

De internationale rapporten spreken voor zich. Een gemengd huwelijk is levensgevaarlijk in Somalië.

Bovendien is er de dreiging van de Al Shabaab welke voor A. rechtstreeks kwam uit haar familie.

Waar het CG NIET twijfelt aan de afkomst van verzoekers uit Somalië, staat ook de objectieve vrees voor vernederende en onmenswaardige behandeling vast.

Verzoekers verwijzen voor het overige naar de cruciale objectieve informatie inzake Somalië. De rapporten en artikelen spreken boekdelen.

Het risico voor verzoekers bij een terugkeer is ontegensprekelijk!

- Ernstige aanwijzing van gegronde vrees

Het vaststaand feit dat verzoekers reeds ernstige vervolging hebben ondergaan in het verleden.

In casu is er een vermoeden of ernstige aanwijzing dat de vrees voor een nieuwe vervolging of voor nieuwe ernstige schade op te lopen gegronde is.

Het behoorde het CG aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of deze schade zich niet zullen herhalen en/of zullen optreden ten aanzien van verzoekers.

b) VERVOLGING

Vervolging omwille van behoren tot minderheidsclan en relatie tussen jongen van minderheidsclan en vrouw van meerderheidsclan en omwille van familieleden van de Al Shabaab.

Dit is een voldoende ernstige vorm van geweld om beschouwd te worden als een vervolging.

Het is een ontegensprekelijk feit dat personen die dergelijke gemengde relaties aangaan onmenswaardige en vernederend worden behandeld, zelfs worden vermoord. Ook worden vrouwen de ideologieën van de Al Shabaab opgedrongen onder ernstige mishandelingen.

c) GEBREK AAN BESCHERMING IN SOMALIË

Het gebrek aan bescherming in Somalië, is een reden te meer voor het toekennen van internationale bescherming aan verzoekers.

Somalië geeft geen enkele doeltreffende bescherming en er is geen juridische bestraffing voorzien voor vervolging om reden van ras/clan. De overheid is niet in staat het hoofd te bieden aan de Al Shabaab. Een doeltreffende bescherming bestaat niet in Somalië, wat blijkt uit de vele internationale rapporten. Verzoekers hebben voldoende aangetoond dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van het asielstatuut.

Ondergeschikt dient verwezen naar artikel 57/7bis dat een omkering van de bewijslast voorziet. Het vermoeden geldt dat verzoekers die slachtoffer zijn geweest van vervolging opnieuw dreigen te worden vervolgd en opnieuw ernstige schade zullen lijden. Het voordeel van de twijfel geldt nog steeds in het voordeel van verzoekers.

De informatie uit het land van herkomst laat geen twijfels bestaan over de gegronde vrees voor vervolging in hoofdte van verzoekers. Verzoekers lopen duidelijk een risico bij terugkeer.

B. Schending van artikel 48/2 juncto 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 § 1in de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op ar. 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst of in het geval van een staatsloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in §2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in ar. 55/4, valt..”

Doordat het CGVS stelt dat verzoekers niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoekers, voor zover hij niet als vluchteling zouden worden erkend, zich minstens in de voorwaarden bevinden om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het is duidelijk dat verzoekers bij terugkeer naar Somalië gevaar lopen voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van hun leven of de persoon van verzoekers als gevolg van een willekeurig geweld in Somalië.

Somalië is nog steeds gekenmerkt door een intern gewapend conflict, zeker in de woonplaats van verzoekers Masjid Ali Guduud, in de provincie Middle Shabelle, is het compleet onveilig. Ten onrechte neemt het CG aan dat het niet bewezen is dat dit de laatste woonplaats van verzoekers was. Verzoekers leefden er nochtans tot en met juli 2014 (CG vermeld verkeerdelijk 2015), daarna vluchtten zij naar Hargeisa, Somaliland. Men kan niet ontkennen dat verzoekers een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië.

2.2. Tweede middel

Schending van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de het CGVS in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert.

Het CGVS motiveert haar redeneringen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering'.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Het CGVS bewijst niet dat verzoekers bij een terugkeer naar Somalië geen risico op ernstige schade zullen lijden.

Zie uiteenzetting supra: diverse zaken werden niet ernstig of helemaal niet onderzocht door het CG.

De motivering slaat werkelijk nergens op en gaat niet in op het gedetailleerde feitenrelaas welke verzoekers tijdens hun verhoor hebben naar voor gebracht. De motivering van het CGVS is dan ook geen geldige motivering gezien het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen. Het is dan ook duidelijk dat het CGVS geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat het CGVS haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van het CGVS is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat het CGVS (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden hervormd. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.3. Derde middel

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van het CGVS.

Doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers in gevaar wordt gebracht.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoekers hebben nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Verzoekers vinden hun emotioneel, economisch en sociaal evenwicht in België.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.4. Vierde middel

Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 en van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

“ Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.”

Artikel 3 bepaalt:

“ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. “

Artikel 5 bepaalt:

“ Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid.”

Doordat het CGVS het CGVS stelt dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hierdoor worden ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Somalië lopen verzoekers het reëel risico dat zij opnieuw slachtoffer worden van vervolging.

De bestreden beslissing van het CGVS werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoekers naar Somalië hun leven in gevaar.

Verder voorziet artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De beslissing van het CG betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Verzoekers zijn het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Een terugkeer brengt uiteraard een ongerechtvaardigde inmenging in hun privé- en gezinsleven. Verzoekers vinden ondertussen haar psychologisch en sociaal evenwicht in België.

Een terugkeer houdt in dat zij gescheiden wordt van hun vertrouwde omgeving en zich dienen te begeven naar een onstabiel land. Dit valt niet te verantwoorden.

Een terugkeer naar Somalië zou tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers in gevaar wordt gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij worden weggerukt uit het milieu waarin zij hun psychologisch en sociaal evenwicht vinden, dat eds...

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip ‘privé-leven’ ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers in België hebben opgebouwd, reeds daarom al haar recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 en artikel 8 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 23 december 2016 brengen verzoekers volgende documenten bij:

- Overlijdenscertificaat van 20 juli 2013 van de vader van verzoeker (stuk 3)
- Geboortecertificaat van verzoekster van 25 januari 1996 (stuk 4)
- Geboortecertificaat van verzoeker van 2 juni 1994 (stuk 5)
- Schoolfoto's van verzoekster (stuk 6)
- Huwelijksakte van 20 juli 2015 (stuk 7)

2.1.3. Ter zitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer met een attest van zwangerschap van 8 februari 2017 (stuk 1) en een arrestatiebevel van 18 januari 2016 (stuk 2).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het citeren van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, internationale en nationale bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoekers aanspraak kunnen maken op internationale bescherming.

2.3. Verzoekers herhalen algemeen dat zij asiel hebben aangevraagd omwille van hun gemengd huwelijk en ras, waarbij verzoeker tot een minderheidsclan en verzoekster tot een meerderheidsclan behoort, en omwille van de algemene bedreiging van Al Shabaab en het behoren tot een bepaalde sociale groep, waarbij zij verwijzen dat verzoekster een vrouw is en Al Shabaab ideeën opdringt. Verzoekers stellen ten onrechte dat in de bestreden beslissingen een verkeerd jaartal werd vermeld en dat verzoekers reeds op 17 juli 2014 naar Hargeisa zouden zijn gevlucht. In het administratief dossier zijn geen aanwijzingen te vinden die erop wijzen dat hier een vertaalfout werd gemaakt. Verzoekers gebrek aan scholing is dit verband niet relevant om in rekening te brengen, aangezien hij spontaan gebeurtenissen in een bepaald jaartal heeft geplaatst, zowel bij aanvang van de asielprocedure (CGVS-vragenlijst S., stuk 11) als tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag S., stuk 4). Wat verzoekster betreft, merkt de Raad op dat zij verklaarde dat zij tot het tweede jaar van het middelbaar onderwijs heeft genoten (DVZ-verklaring A., stuk 10, p. 4). De Raad acht het dan ook ongeloofwaardig dat verzoeker, net als verzoekster, thans voorhouden dat alle jaartallen één jaar moeten opschuiven. Verzoekers kunnen evenmin worden bijgetreden dat verzoeker omtrent zijn clan een precisering wou geven, aangezien verzoeker wel degelijk heeft aangegeven dat hij iets wou rechtzetten (CGVS-gehoorverslag S., stuk 4, p. 13). De bestreden beslissing vermeldt dit correct. Verzoekers' betoog dat verzoeker wel degelijk over een persoonlijke ervaring praatte wanneer hij op twaalfjarige leeftijd de school heeft moeten verlaten, klemt met zijn eerdere verklaringen in de DVZ-vragenlijst, het CGVS-interview en het verzoekschrift dat hij ongeschoold is. Wat het begin van hun relatie betreft, volharden verzoekers in hun verklaringen. Zij kunnen echter niet worden bijgetreden dat deze verklaringen geen enkele tegenstrijdigheid bevat. Naast de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers geen concreet en doorleefd beeld kunnen schetsen van het ontstaan en verloop van hun relatie merkt de Raad op dat er sprake is van een opmerkelijke tegenstrijdigheid in hun verklaringen. Verzoeker heeft immers uitdrukkelijk aangegeven dat zij aan de waterput van bij het begin hebben gepraat over hun clan (CGVS-gehoorverslag S., stuk 4, p. 9), terwijl verzoekster ontkent dat zij elkaar hierover iets hebben gevraagd tot wanneer zij met elkaar zouden trouwen (CGVS-gehoorverslag A., stuk 6, p. 9).

De bestreden beslissingen motiveren terecht dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoekers met hun betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissingen niet in een ander daglicht stellen. Zij ontkennen louter de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twijfelen aan hun identiteit en regio van herkomst, herhalen algemeen hun redenen waarom zij een asielaanvraag hebben ingediend en verwijzen naar landeninformatie. Zij stellen dat de motivering nergens op slaat en niet ingaat op het gedetailleerde feitenrelaas, dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers in gevaar komt en een terugkeer niet valt te verantwoorden, maar hiermee weerleggen zij geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissingen.

De motivering van de bestreden beslissingen is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Verder laat verzoekster na om de praktijk van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in haar land van herkomst aan te brengen in het verzoekschrift. Verzoekster formuleerde evenmin bij aanvang van de asielprocedure enige aan deze praktijk gerelateerde vrees (CGVS-vragenlijst A., stuk 10). Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk worden verwacht dit te vermelden. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de asielautoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een asielaanvraag in vertrouwen. Verzoekster heeft overigens tijdens het CGVS-interview niet verklaard dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst slachtoffer dreigde te worden van VGV. Uit haar verklaringen blijkt ook dat verzoekster reeds is besneden en dat zij twee keer werd toegenaaid (CGVS-gehoorverslag A., stuk 6, p. 15). Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

De stukken die verzoekers in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen voorleggen doen geen afbreuk aan bovenstaande beoordeling. De voorgelegde stukken betreffen allemaal een kopie, zodat deze makkelijk te fabriceren zijn met knip- en plakwerk. Het overlijdensattest werd opgemaakt op 20 juli 2013 en vermeldt dat verzoekers ouders beiden werden vermoord op 14 juli 2013, terwijl verzoeker stelde dat zijn vader werd vermoord op 14 april 2014 en zijn moeder dezelfde dag een natuurlijke dood stierf (DVZ-verklaring S., stuk 11, p. 5). De geboorteaktes werden opgemaakt te Mogadishu in 1995 en 1996. Het is weinig overtuigend dat verzoekers na de bestreden beslissingen erin slagen om dergelijk document voor te leggen, terwijl zij eerder hebben aangegeven dat zij geen identiteitsdocumenten hadden behoudens een eigen Somalische paspoort (DVZ-verklaring S., stuk 11, p. 9; DVZ-verklaring A., stuk 10, p. 8-9). Wat de schoolfoto's van verzoekster betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat noch de plaats noch het tijdstip van deze foto's kan worden nagegaan en het feit dat verzoekster foto's heeft waarop zij wordt afgebeeld niets toevoegt aan de verklaringen die zij heeft afgelegd. Wat de huwelijksakte van 20 juli 2015 betreft, kan de Raad slechts opmerken dat deze een uiterst gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien blijkt in de huwelijksakte dat het huwelijk op 20 juli 2015 was, terwijl verzoeker verklaarde dat dit op 10 juli 2015 was (DVZ-verklaring S., stuk 11, p. 5-6) en verzoekster zelfs de datum van haar huwelijk niet exact kon herinneren (DVZ-verklaring A., stuk 10, p. 5-6). Ook het arrestatiebevel van 16 januari 2016 heeft een uiterst gesolliciteerd karakter. De summiere inhoud en bizarre bewoordingen doen verder afbreuk aan de bewijskracht van dit document. Bijgevolg besluit de Raad dat de voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekers enkel verder ondermijnen. De Raad benadrukt bovendien dat dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien zij kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. Wat het doktersattest van 8 februari 2017 betreft waarin wordt verklaard dat verzoekster zwanger is, merkt de Raad op dat dit gegeven niets toevoegt aan het asielrelaas van verzoekers.

Gezien uit bovenstaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij afkomstig zijn uit Masjid Ali Guduud, in de provincie Middle Shabelle, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan en de problemen die eruit zouden zijn voortgevloeid. Verzoekers hebben steeds volgehouden dat zij hun regio van herkomst niet eerder hebben verlaten (CGVS-gehoorverslag S., stuk 4, p. 19; CGVS-gehoorverslag A., stuk 6, p. 18-19). In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden herkomst.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoekers de beweerde herkomst uit Masjid Ali Guduud, in de provincie Middle Shabelle in Somalië niet aannemelijk maken, maken zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekers bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekers om tijdens de asielprocedure hun ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers hierin manifest falen.

Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekers voor de komst naar België, noch over het element of verzoekers afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoekers op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het CGVS-interview en dus veelvuldig de kans hebben gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (CGVS-gehoorverslag S., stuk 4, p. 2 en 19; CGVS-gehoorverslag A., stuk 6, p. 2 en 18-19). De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekers zelf menen dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP